

гово изображенъ быће велико, нѣгова книжевность сияна. Книжевность то есть нека небуде неуредно нагомиланъ писмени производа, не празна и безъ цѣли мложина одъ списака и списания, не оскудна сбирка книжевни сачинения, коя обшти духъ не оживляваю, и гди народны характеръ изображенъ (*ausgeprägt*) ние: него єдинство и саединенъ списательски дѣла къ єдномъ целомъ чрезъ народность; него собрание одъ списания и книга у свима струкама, кое се чрезъ єдну известну наравну систему, ако не одма, а оно постепено у разнимъ човеческимъ добама и постепеномъ изображению међусобно у савршенствују, и у коима читавъ народъ сокровиште свога духа, добитъ свога живота или оно ињму свойствено светаосмотривањ за саданыи и будући светъ полаже. Ова Узаймност быти ће за нашъ народъ богати изворъ велики дѣла; она є условије велики списательски дѣла и учени предузиманя, она є найсигурније средство противу народнѣгъ измождена, она ће за кратко време невѣројатна учинити, особито онди, гди явно мнѣније и слободно народиће развиянъ ние сасвимъ удручено. Люди творе само зато мала, недостойна и презрителна, ёръ мало мѣрило за премерити ньиова дѣла имају, ёръ само предъ єдногъ ограниченогъ и никогъ судију ньиови дѣла и сочиненя предстају. Ступели пакъ у духу предъ наймудрије и наибоље ньиови со-